

Marques, protocols, mànigues i... la rumba d'en Peret!

Pep Garcia

PROMOTOR I GESTOR CULTURAL
▶ pep@lageneralisl.com
▶ @peplageneral

Mànigues curtes: no em refaig. En una conversa amb la Rita, li intento explicar que la «marca España» ha intentat aplicar aquell refrany «popular» que diu «mort el gos, mort l'Ebola». Però no ha anat així. Han corregut a sacrificar l'Excalibur, el gos de la infermera malalta d'Ebola i que s'ha fet famós també per una foto on surt, el gos, jaient al sofà de casa, i un cop mort relleix que el problema no era el gos sinó la ràbia. La Rita em mira fent cara d'entendre tot el que dic però amb posat de no comprendre res. Ja en som dos. I en aquest cas la ràbia és la que ens surt als que ho seguim atònits i passem a estar catatònic quan sentim un metge explicar que, el vestit especial-espacial que li van donar per tractar malalts contagiosos li anava curt de mànigues. Curt de mànigues? Això la Rita no ho entén, perquè ella no en gasta, de mànigues. Ras i curt, la «marca España» va curta de mànigues. De totes les mànigues. Bé,

«I amb els artistes i una colla de veïns adults i xics del barri manresà de la Font dels Capellans, va ser emotiu. Peret s'ho mereixia, i la fira i la ciutat. Com ha de ser»

algunes no, algunes les saben allargar bastant. I patim tots. Ah!, no us ho havia dit, la Rita és una gosseta Fox Terrier que, ajaguda còmodament en un sofà-divan que tinc al despatx -com l'Excalibur- s'ho mira tot amb aquella noblesa que tenen els gossos. I que molts han perdut. El protocol de la noblesa. Aquesta és l'epidèmia. **POUM:** no n'hi haurà de POUM, a Manresa. Per ara. Em sembla que se'l guarden. Què és el POUM? Doncs quelcom així com el protocol que ha de regir la ciutat en el futur. No sé si també és un problema de mànigues. De no arremangar-se massa, o de fer-se -políticament- talls de mànigues els uns als altres o no fer prou mans i mànigues per arribar al final. Un POUM al final és només el

principi. Vull dir que som aquí. El POUM, aturat, és com un petard que ha fet llufa. Fins quan? No voldria pensar, Déu me'n guardi, que coses com aquestes no avancin pugui acabar formant part de la «marca Manresa». I ara! **Peret:** escric tornant de l'espectacle inaugural de la fira Mediterrània de dijous a la nit, que enguany havia de tenir Peret com a artista convidat i que, com saben, no va poder ser per la mort del Rei de la Rumba l'agost passat. El trobem a faltar. En el seu lloc, el concert-xou que hi van fer els grups La Troba Kung-Fú i la Unió Musical d'Alaquàs és de nota, de traca i de mocador. Sí senyor! I enmig de l'espectacle un homenatge al «mig amic» Peret. Calia. I amb els artistes i una colla de veïns adults i xics del barri manresà de la Font dels Capellans, va ser emotiu. La fira i la ciutat. Com ha de ser. El rigor i l'emoció. Peret s'ho mereixia i la ciutat, i la fira, també. Els ha anat molt bé aquest petit gran moment de trobada artística. Que sigui des d'ara, marca de la casa. Si pot ser!

DESCANSOS

Qui ho ha dit que aquesta no és ciutat per al cinema?

Joan Barbé

GUIONISTA I AUTOR
▶ TWITTER: @Joan_Barbe

Interior, família» és el títol del curtmetratge que signen els manresans Esteve Soler, Gerard Quinto i David Torras, amb uns títols de crèdit entre els quals cal destacar una impecable fotografia i un treball actoral impressionant per part de cadascun dels tres protagonistes, sense distincions. El dimarts prop passat va ser una gratificant i satisfactòria experiència veure a la pantalla del Festival Internacional de Cinema de Catalunya a Sitges, en secció oficial a competició, el treball ideat, rodat i produït íntegrament a casa nostra, escollit entre més de mil candidats per ser en un dels certàmens cinematogràfics més importants d'Europa, després de passar pel de Canes, fet que ja avala per si mateix la indiscutible qualitat del producte. Just en el temps, genial en la dramaturgia i concepció del guió, tècnicament impecable en la direcció i el muntatge, indiscutible en la interpretació i francament

sorprenent en el missatge, capaç de fer-nos riure de la perversitat humana, envoltant-la d'innocent i quotidiana normalitat, és el que m'atreveiria a dir de la vessant cinematogràfica. Però hi ha un aspecte del qual no es parla a les crítiques o les cròniques, i és que us parlo d'un curtmetratge realitzat amb més esforç que pressupost, grans dosis de motivació i cap subvenció ni suport oficial; això és el que encara el fa més gran i el que em fa pensar -quan a aquesta mostra de capacitat amb qualitat hi afegeixo el treball del també director manresà Carles Muñoz, que amb la directora grega Christina Pitouli estan ultimant el llargmetratge documental *La cosa més aburrida del mundo*, sobre les peripècies del cor infantil Vivaldi, o la carrera d'en David Victori, que des de la direcció de curtmetratges ha fet el salt a Hollywood- que malgrat haver perdut un Festival Internacional de Cinema amb una notable trajectòria o les sales de projecció al centre de la ciutat,

aquesta continua sent una ciutat de cine, on si es vol i es val es pot, i si es fracassa, per alguna cosa deu ser. Quan escric aquesta columna, ignoro si ahir al vespre el treball de l'Esteve, el Gerard i el David va rebre cap guardó del Festival de Sitges, en tot cas no deu haver estat per manca de mèrits, però si serveix d'alguna cosa la modesta aportació d'aquesta columna, que poques vegades té l'oportunitat de comentar notícies en to de futur engrescador, envio des d'aquí un sonor aplaudiment en el qual hauria de participar tota la ciutat, com a premi a un treball cinematogràfic amb resultat imperdible. Igual que en el curtmetratge, queda clar que els draps bruts de casa es renten a casa, quan la bugada fa olor de frescor s'ha d'airejar a veure si ens contagia, ni que sigui una mica, d'aquest laboratori d'enginy que encara que no ho sembli i malgrat algunes circumstàncies en contra, es cuina a Manresa.

VA, QUE DEMÀ JA ÉS DILLUNS

Galdric Sala
▶ galdrics.blogspot.com

